— Da... — zise directorul, ridicînd îngîndurat capul din hîrtii. Ce doriți ?

— Sînt noua dumneavoastră secretară.

În fața lui stătea o ființă cenușie și prelungă, cu spatele povîrnit și părul claie pe frunte.

— Dumneata, secretara mea ?

— Eu.

Și-i întinse hîrtia.

Omul masiv și frumos din spatele biroului o privi pe sub sprîncene și azvîrli hîrtia într-o parte.

— Te mai cheamă și Răpciugă...

— Ecaterina Răpciugă. Nu vă place numele meu ?

— Nu mă omor după el.

— Atunci luați-mă dumneavoastră de nevastă și schimbați-mi-l.

— Ia ascultă — se răsti — nu ți se pare că ai clonțul cam mare ?

Fata se așeză nepoftită, întinse picioarele foarte lungi și încovoiate, își pocni degetele osoase și bătu metalic cu unul din ele în sticla biroului.

— Ar fi bine să știți de la început, ca să n-avem vorbe : cu mine n-o să întrețineți relații amoroase, fiindcă am principii.

Directorul tăcea uimit. „E nebună, își zise. Cum naiba s-o scot de aici ? Ia uite pe cine-mi trimit ăia..."

— Să nu credeți că sînt nebună. M-am informat. Și știu. Știe și soția dumneavoastră. Dar sînteți un om foarte capabil și necesar, bine apărat de organul superior și... despre asta nu se discută... Pe urmă, eu nu fac cafele, nu aduc tava cînd aveți musafiri, nici nu torn vinul în pahare. Vă cam place să beți cu prietenii în cabinet și eu nu-s dispusă s-o fac pe chelnerița și să ascult porcării bărbătești.

Directorul se ridică greoi și se aplecă amenințător spre ea.

— Ia ascultă...

Tînăra nu se intimidă deloc. Înălță, trufașă, capul diform, ca de cal, nepieptănat, și-l invită, calmă, să se reașeze.

— Întîi spun eu tot și pe urmă vă ascult. Multă vreme va trebui să vă ascult. Acum însă e ora mea... Nu mă duc după ziare, nici după portocale sau alte marafeturi, nu bat la mașină scrisorile personale și în genere nu fac nimic din ceea ce nu intră în atribuțiile oficiale ale unei secretare.

— Și care sînt, după dumneata, „atribuțiile oficiale ?“

Se reașezase și o studia ca pe un cărăbuș căzut, din greșeală, din tavan.

— Să clasez corespondența, să fac legăturile telefonice, să înscriu pentru audiențe, să păstrez secretul de serviciu, să nu las să intre nepoftiții în cabinet. Dar să nu vă bizuiți pe mine pentru formulele mincinoase de tipul „Stați să văd dacă n-a ieșit din birou“, „Lăsați numărul că vă chemăm noi“, „Nu știu pe unde e, că mapa-i aici“ etc.

În sfîrșit, se opri. Avea o vorbă repezită și agasantă. Totul era tăios într-însa. Pînă și muchia trupului filiform, făcut ca din sîrme.

— Cum ai ajuns aici ? — întrebă directorul, jucîndu-se cu pixul.

— Prin repartiție guvernamentală.

— Ce repartiție ? Există o facultate de secretare ?

— Ba. Sînt trimisă ca specialistă. Calculator-analist.

Directorul formă trei numere pe discul aparatului telefonic și mugi înăbușit.

— Mi-ai trimis o secretară, da ?... Răpciugă... da ?... Știai ce repartiție are ?... Cum nu e liber postul ? Scoți pe oricare de la calculator, auzi ? Pe oricine. Și pui fata la locul ei, auzi ?... Chiar și așa, pentru șase săptămîni... Îl delegi la planificare ; ori la cabinetul de psihologie și sociologie. Ori la naiba să te ia, unde vrei tu, chiar și la tine, la personal... Țipăm după specialiști și cînd se prezintă, îi facem hîrțogari !... Secretar, hîrțogar, tot-una... Nici un ceas, auzi ?

— Te prezinți chiar mîine la locul dumitale. În trei zile ți se va face încadrarea. Gata. Salut.

Și redeschise dosarul.

Dar simți că ființa aceea antipatică din fața lui nu pleacă. Stătea în picioare și-și încrucișa degetele pocnitoare.

— Ce e ?

— Să mă iertați. Sînt emoționată.

Arătarea se schimbase. Parcă-și îndreptase cocoașa. Își dezvelise fruntea înaltă. Îi străluceau ochii. Vocea nu mai era categorică.

— Am riscat, fiindcă n-am avut încotro. Mă trimiseseră silit încoace. Nu știam cum să scap. Adică să fiu ceea ce voiam eu să fiu. O să mă iertați vreodată pentru această... stratagemă... cam impertinentă ?

Directorul tăcea. Îi vedea acum și dinții puternici, dezveliți de surîsul copilăresc, gropițele din obrazul smead și nu știa ce să-i răspundă.

— Dar „informațiile“ de unde le-ai cules ?

— Dintr-o revistă umoristică.

— Și-ai presupus că mi se potrivesc...

— Da. Așa am presupus. Și nu-s adevărate ?

Rîseră încetișor, amîndoi o dată, apoi din ce în ce mai tare, cu poftă, hohotind...

Peste un an, o lua de nevastă, spre uimirea întregului oraș.